

Sygn. akt V K 1032/13

1 Ds 2093/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Borkowska

Protokolant: Ewa Słowińska

w obecności Prokuratora – Violetty Gnatowskiej

po rozpoznaniu dnia 08.10.2013 r. oraz 12.11.2013 r.

sprawy

1. E. P.

urodz. (...) we W.

córki W. i U. zd. Z.

PESEL (...)

I. oskarżonej o to, że w dniu 9 maja 2013 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) doprowadziła A. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego m-ki N. (...) o wartości 600 złotych, w ten sposób, że wprowadzając ją w błąd co do zamiaru skorzystania z niego, weszła w jego posiadanie a następnie zbyła go w lombardzie we W. przy ul. (...) za kwotę 100 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

2. M. K. (2)

urodz. (...) we W.

córki W. i H. zd. K.

PESEL (...)

II. oskarżonej o to, że w dniu 9 maja 2013 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z E. P. doprowadziła A. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego m-ki N. (...) o wartości 600 złotych, w ten sposób, że wprowadzając ją w błąd co do zamiaru skorzystania z niego, weszła w jego posiadanie a następnie zbyła go w lombardzie we W. przy ul. (...) za kwotę 100 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

I. uznaje oskarżone E. P. i M. K. (2) za winne tego, że w dniu 9 maja 2013 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu doprowadziły A. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci telefonu komórkowego m-ki N. (...) o wartości 600 złotych, w ten sposób, że wprowadzając ją w błąd co do zamiaru skorzystania z telefonu, weszły w jego posiadanie, a następnie zbyły go w lombardzie za kwotę 100 złotych, to jest uznaje oskarżone za winne popełnienia

przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza oskarżonym E. P. i M. K. (2) karę po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 i § 2 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych E. P. i M. K. (2) kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na 3 (trzy) lata próby

III. na podstawie art. 73 § 1 i 2 kk oddaje oskarżone E. P. i M. K. (2) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej E. P. kary pozbawienia wolności w razie zarządzenia jej wykonania zalicza okres zatrzymania w dniach 14 maja 2013 r. i 15 maja 2013 r.

V. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonej E. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 50 złotych

VI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka od oskarżonej M. K. (2) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 50 złotych

VII. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić E. P. umowy pożyczki opisane w wykazie dowodów rzeczowych Drz 550-552/13 poz. 1-2 (k. 97 akt) oraz nakazuje zwrócić firmie (...)pl (...) umowę pożyczki opisaną w wykazie dowodów rzeczowych Drz 550-552/13 poz. 3 (k. 97 akt)

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżone od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2013 r. około godziny 22⁰⁰ A. S. (1) przyjechała pociągiem do W.. Na dworcu kolejowym czekali na nią jej znajomi P. C. i K. W.. Z wymienionymi mężczyznami była także E. P., którą A. S. (1) widziała tego dnia po raz pierwszy. Z dworca wszyscy udali się do hotelu (...), gdzie A. S. (1) i P. C. na jedną noc wynajęli pokój. Podczas krótkiego pobytu w hotelu osoby te spożywały alkohol i planowały wyjście do jednego z lokali znajdujących się w centrum W.. E. P. w pokoju hotelowym zauważyła u A. S. (1) telefon komórkowy N. (...). Podejmując zamiar zaboru tego telefonu E. P. poprzez sms-a zawiadomiła o tym swoją znajomą M. K. (2) i zaproponowała, aby przyszła ona pod hotel. Po północy wszyscy opuścili hotel. Przed budynkiem czekali już na nich A. S. (2) i D. K.. Następnie wszyscy udali się do lokalu (...). Po drodze dołączyła do nich jeszcze M. K. (2). W lokalu wszyscy zamówili alkohol w postaci piwa.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej E. P. **k. 28, 126**

wyjaśnienia oskarżonej M. K. (2) **k. 39, 125-126**

zeznania pokrzywdzonej A. S. (1) **k. 2, 142-143**

zeznania świadka P. C. **k. 92**

Podczas pobytu w lokalu E. P. i M. K. (2) ustaliły wspólnie w jaki sposób wejdą w posiadanie telefonu komórkowego należącego do A. S. (1). Po chwili zaproponowały one pokrzywdzonej wspólne udanie się do toalety celem pomalowania się. Tam obie zaczęły przeglądać torebkę A. S. (1), jednak nie znalazły tam telefonu, który pokrzywdzona miała w kieszeni. Po krótkiej konsultacji z M. E. P. zaczęła wychodzącą już z toalety A. S. (1) i zapytała czy pokrzywdzona może pożyczyć jej swój telefon komórkowy, gdyż chce zadzwonić, a nie ma już środków na swoim telefonie. Pokrzywdzona dała swój telefon E. P. i chciała poczekać w toalecie na przeprowadzenie przez nią rozmowy, ale E. P. kazała jej wracać do stolika i zapewniła, że zaraz odda jej telefon. Z łazienki A. S. (1) wyszła razem z M. K. (2), która jednak po krótkiej chwili odeszła od stolika i wyszła z lokalu, gdzie na zewnątrz czekała na nią E. P. wraz z telefonem komórkowym pokrzywdzonej. E. P. i M. K. (2) udały się do lombardu „T.pl. (...)” znajdującego się przy ulicy (...). Tam M. P. zawarła datowaną na dzień 9 maja 2013 r. umowę pożyczki pod zastaw, której przedmiotem była kwota 100 złotych.

Zabezpieczeniem zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami i innymi kosztami był telefon N. (...) o numerze (...) należący do A. S. (1). Uzyskanymi pieniędzmi E. P. i M. K. (2) podzieliły się, każda z nich otrzymała po 50 złotych.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej E. P. **k. 28, 126**

wyjaśnienia oskarżonej M. K. (2) **k. 39, 125-126**

zeznania pokrzywdzonej A. S. (1) **k. 2, 142-143**

umowa pożyczki **k. 21**

protokół przeszukania **k. 18-20**

Po kilku minutach oczekiwania w lokalu A. S. (1) zaniepokoiła się tym, że E. P. nie wróciła jeszcze do stolika. Po krótkich poszukiwaniach okazało się, iż obu kobiet nie ma już w lokalu. W godzinach porannych 9 maja 2013 r. pokrzywdzona złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. W dniu 14 maja 2013 r. funkcjonariusze Policji zabezpieczyli w lombardzie telefon N. (...) należący do A. S. (1). W dniu 26 maja 2013 r. A. S. (1) odebrała wyżej wymieniony telefon.

dowód: zeznania pokrzywdzonej A. S. (1) **k. 142-143**

protokół przeszukania **k. 18-20**

pokwitowanie **k. 72**

A. S. (1) określiła wartość telefonu komórkowego N. (...) o numerze (...) na kwotę 600 złotych.

dowód: zeznania pokrzywdzonej A. S. (1) **k. 2, 6, 142-143**

E. P. ma 19 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne, nie ma zawodu. Jest bezdzietną panną, nie ma nikogo na utrzymaniu. Obecnie uczęszcza do pierwszej klasy liceum ogólnokształcącego w Centrum (...) we W.. Pracuje jako konsultant telefoniczny, nie ma stałej umowy. Utrzymuje się z renty rodzinnej w kwocie 400 zł miesięcznie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 17.07.2012 r. sygn. akt II K 525/12 E. P. została skazana za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 3 lata próby.

dowód: oświadczenie oskarżonej **k. 125**

wywiad środowiskowy **k. 117**

dane o karalności **k. 76**

odpis wyroku **k. 135-136**

M. K. (2) ma 24 lata. Posiada wykształcenie podstawowe, nie ma zawodu. Ma dwie córki w wieku 2 i 3 lat, nad którymi nie wykonuje opieki. Jest pozbawiona władzy rodzicielskiej nad starszą córką, która przebywa w (...) z którą nie ma kontaktu. Wobec młodszej córki, która została oddana pod opiekę ojca, ma ograniczoną władzę rodzicielską, nie odwiedza jej. Obecnie nie ma stałego zatrudnienia, pozostaje na utrzymaniu matki. Nie jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 01.02.2010 r. sygn. akt II K 1412/09 M. K. (2) została skazana za czyny z art. 224 § 2 k.k. i z art. 226 § 1 k.k. na karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 3 lata próby.

dowód: oświadczenie oskarżonej **k. 125**

wywiad środowiskowy **k. 130**

dane o karalności **k. 78**

odpis wyroku **k. 140-141**

Oskarżona E. P. zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu. W toku pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym wyjaśniła, że w klubie (...) namówiła ją, aby pod byle pozorem wzięła od A. S. (1) telefon komórkowy, który wspólnie miały sprzedać. Po wyjściu z lokalu M. K. (2) na swoje nazwisko wstawiła telefon do lombardu, za co dostała 100 zł. Z wyjaśnień E. P. wynika, iż w tym samym lombardzie M. K. (2) za pieniądze uzyskane z umowy kupiła sobie inny telefon za 50 zł, zaś resztę pieniędzy wspólnie przeznaczyły na alkohol (k. 27-28, 84).

Na rozprawie E. P. przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu i wyjaśniła, że w klubie nie wiedziała co robi, gdyż była pijana. Dodała, że nie pamięta, która z nich była inicjatorką zabrania telefonu pokrzywdzonej. Z wyjaśnień oskarżonej wynika, że w hotelu wraz z pozostałymi osobami wypiła około 3 litrów wódki (k. 126).

Oskarżona M. K. (2) w postępowaniu przygotowawczym częściowo przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu. Wyjaśniła, że w dniu 8 maja 2013 r. została zaproszona przez E. P. na wspólną imprezę. W drodze do lokalu E. P. mówiła jej, że chce ukraść telefon idącej z nimi dziewczynie, na co M. K. (2) oświadczyła, że „się na to nie pisze”. W toalecie klubu (...) poprosiła pokrzywdzoną o udostępnienie jej telefonu komórkowego, gdyż chce zadzwonić. Pokrzywdzona dała jej ten telefon dobrowolnie. M. K. (2) wyszła z lokalu, gdyż zadzwoniła do niej jej matka w sprawie jej dzieci i już będąc w swoim mieszkaniu została zawiadomiona przez E. P., że jest ona pod jej bramą. E. P. kazała M. K. (2) wstawić telefon komórkowy do lombardu, co oskarżona zrobiła i oddała E. P. całość pieniędzy. M. K. (2) zaprzeczyła, by namawiała E. P. do kradzieży telefonu (k. 38-39).

Na rozprawie M. K. (2) wyjaśniła, iż w dniu zdarzenia była pijana i dlatego nie potrafi powiedzieć czy przyznaje się do zarzuconego jej czynu, dodała, że nie pamięta przebiegu zdarzenia (k. 125-126).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom E. P. w przeważającej części, a mianowicie w tym zakresie w jakim są one zgodne z zeznaniami pokrzywdzonej A. S. (1). W ocenie Sądu pokrzywdzona jako osoba obca dla obu oskarżonych nie ma jakiegokolwiek interesu w ich fałszywym pomawianiu, zaś jej zeznania są spójne i konsekwentne. Rozbieżności pomiędzy treścią zeznań złożonych przez pokrzywdzoną w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem nie są znaczne i mogą zostać z łatwością wytłumaczone upływem kilku miesięcy od daty zdarzenia do dnia rozprawy. Pokrzywdzona jednoznacznie stwierdziła, iż składając zeznania bezpośrednio po utracie telefonu lepiej pamiętała przebieg wydarzeń. Zeznania A. S. (1) są rzeczowe i logiczne, zaś przedstawiane przez pokrzywdzoną przypuszczenia co do faktu wcześniejszego porozumienia się oskarżonych w kwestii zaboru jej telefonu w pełni zasługują na wiarę. Przebieg wydarzeń potwierdził wersję pokrzywdzonej, nadto wersja ta jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Zeznania pokrzywdzonej są nadto zbieżne z zeznaniami P. C. oraz korespondują z treścią umowy lombardowej, z której bezspornie wynika, że telefon został wstawiony do lombardu przez M. K. (2). Tak ocenione zeznania pokrzywdzonej nakazują przyjąć za pewnik, iż oskarżone E. P. i M. K. (2) działały z premedytacją, w ramach wcześniej ustalonego planu i podziału ról.

Mając powyższe uwagi na względzie, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom E. P. złożonym w toku dochodzenia, z których wynika, iż to M. K. (2) namówiła ją w lokalu do poproszenia pokrzywdzonej o użyczenie telefonu. Wyjaśnienia te Sąd uznał za przejaw przyjętej przez oskarżoną linii obrony, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonej bezspornie wynika, iż inicjatorką przestępstwa była właśnie E. P., która widząc telefon pokrzywdzonej namówiła M. K. (2) do udziału w imprezie. Za niewiarygodne Sąd uznał również twierdzenia oskarżonej złożone na rozprawie co do tego, by jej stan niepamięci wynikał z wypicia 3 litrów wódki. Z zeznań pokrzywdzonej wynika bowiem, iż w hotelu (...) wspólnie wypita została o wiele mniejsza ilość alkoholu. W pozostałej natomiast części wyjaśnienia E. P. zostały uznane za wiarygodne.

Z kolei wyjaśnieniom M. K. (2) Sąd dał wiarę jedynie w zakresie, w jakim pokrywają się one z ustalonym stanem faktycznym. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom M. K. (2), gdyż są one przede wszystkim sprzeczne z wyjaśnieniami E. P., a nadto z zeznaniami A. S. (1). W toku postępowania M. K. (2) podniosła, że powodem opuszczenia przez nią lokalu było otrzymanie informacji o tym, że miały do niej przyjechać jej dzieci. Wyjaśnieniom tym nie można dać wiary. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że oskarżone działały wspólnie i w porozumieniu, czego dowodem jest przytoczony przez pokrzywdzoną fakt wspólnego przeszukiwania przez nie jej torebki w toalecie klubu. Również fakt, iż M. K. (2) opuściła lokal bezpośrednio po wejściu przez E. P. w posiadanie telefonu świadczy jednoznacznie o tym, iż celem działania obu kobiet było jak najszybsze spieniężenie tego przedmiotu. Za całkowicie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego należy również uznać twierdzenie oskarżonej, iż po północy miały do niej przyjechać jej dzieci. Podnieść należy, iż dzieci oskarżonej miały wówczas niecałe 2 lata i niewiele ponad 3 lata, zaś w chwili zdarzenia oskarżona nie sprawowała nad nimi pieczy. Jako mało wiarygodna jawi się możliwość by tak małe dzieci zostały przywiezione do M. K. (2) przez ich rodziny zastępcze, w szczególności z uwagi na fakt, iż oskarżona – jak wynika z wywiadu kuratora – nie utrzymuje z nimi praktycznie żadnego kontaktu. Wyjaśnienia M. K. (2) w tym zakresie stanowią zatem jedynie obroną przez nią linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione przestępstwo. Podobnie należy ocenić twierdzenia oskarżonej co do tego, iż całą kwotę uzyskaną z lombardzie przekazała E. P.. W tym zakresie Sąd przyjął, iż obie oskarżone podzieliły się uzyskaną w lombardzie kwotą, gdyż takie ustalenie wynika z jednej strony z wyjaśnień E. P., z drugiej zaś wydaje się oczywiste w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Zeznania P. C. nie miały istotnego znaczenia dla oceny sprawstwa oskarżonych, gdyż nie znał on ustaleń poczynionych przez E. P. i M. K. (2), a o utracie telefonu dowiedział się z relacji A. S. (1).

Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności i mocy dowodowej zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, na których podstawie Sąd poczynił ustalenia odnośnie sytuacji życiowej oskarżonych oraz ich uprzedniej karalności.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżone E. P. i M. K. (2) swoim zachowaniem zrealizowały ustawowe znamiona przestępstwa oszustwa sankcjonowanego przepisem art. 286 § 1 k.k.

Do znamion ustawowych powyższego występku należą: działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem poprzez wprowadzenie tej osoby w błąd lub wyzyskanie jej błędu albo niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Działanie E. P. i M. K. (2) w oczywisty sposób zmierzało do osiągnięcia korzyści majątkowej, która w tym przypadku polegała na uzyskaniu od pokrzywdzonej A. S. (1) wartościowego przedmiotu, który oskarżone mogły zbyć i uzyskać satysfakcjonującą je kwotę pieniędzy. By osiągnąć zamierzony cel E. P. i M. K. (2) najpierw razem ustaliły sposób uzyskania od pokrzywdzonej telefonu. Następnie E. P., zapewniając pokrzywdzoną o konieczności wykonania połączenia telefonicznego, co nie było prawdą, poprosiła A. S. (1) o użyczenie jej telefonu komórkowego, co pokrzywdzona uczyniła. Wprowadzenie w błąd to wytworzenie w świadomości innej osoby fałszywego obrazu pewnego wycinka rzeczywistości, natomiast wyzyskanie błędu polega na zaniechaniu skorygowania błędnego przekonania powstałego w świadomości pokrzywdzonego bez udziału sprawcy. Rezultatem jest doprowadzenie innej osoby do mylnego wyobrażenia o jakichś okolicznościach lub faktach mających znaczenie dla podjęcia decyzji dotyczącej rozporządzenia mieniem. Postępowanie E. P. i M. K. (2) należy uznać za świadomie zmierzające do wprowadzenia A. S. (1) w błąd. Prosząc A. S. (1) o możliwość skorzystania z jej telefonu obie oskarżone nie zamierzały dokonać jego zwrotu właścicielce, gdyż już wcześniej ustaliły, że telefon ten zostanie zastawiony w lombardzie, posłuży im zatem do uzyskania odpowiednich środków finansowych. Pokrzywdzona, dając oskarżone zaufaniem, przekazała E. P. telefon N. (...) o wartości 600 złotych, co oznacza, że oskarżone doprowadziły A. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w takiej właśnie kwocie. Oczywistym jest również, iż gdyby A. S. (1) wiedziała o rzeczywistych zamiarach oskarżonych, z całą pewnością nie udostępniłaby im swojego telefonu komórkowego.

Przestępstwo oszustwa opisane w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem celowościowym i może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim. W ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że z takim właśnie zamiarem działały oskarżone. Zamiar oskarżonych nakierowany na osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem innej osoby należy w tym kontekście ocenić jako naganny. Ich zachowanie charakteryzuje się przy tym bardzo dużym stopniem społecznej szkodliwości. Jest to bowiem działanie wymierzone nie tylko w konkretną osobę, ale również w zasady, na których opierają się relacje członków społeczeństwa. Oskarżone wykorzystały życzliwość pokrzywdzonej, zaś E. P. nadto fakt, iż wcześniej bawiła się w jej towarzystwie. Sąd miał z drugiej strony na uwadze fakt, iż pokrzywdzona odzyskała telefon, zaś jego wartość nie była znaczna. Obie oskarżone są osobami bardzo młodymi, których sytuacja rodzinna i życiowa jest trudna.

Mając na uwadze przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k., Sąd uznał, iż współmiernymi do stopnia winy oskarżonych będą kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 286 § 1 k.k., pomimo faktu, iż obie oskarżone były już karane sędownie.

Wymierzając E. P. i M. K. (2) karę Sąd miał na uwadze konieczność wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania na oskarżone oraz konieczność właściwego wpływania na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu dla osiągnięcia celów kary nie jest konieczne wymierzanie oskarżonym kar izolacyjnych, stąd orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu świadomość możliwości odbycia kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, w przypadku zarządzenia jej wykonania, będzie dla E. P. i M. K. (2) wystarczającym bodźcem do przestrzegania porządku prawnego i zachowywania się zgodnie z obowiązującymi przepisami. Wyznaczony trzyletni okres próby, powiązany z dozorem kuratora (obligatoryjnym z uwagi na wiek oskarżonej E. P.), powinien okazać się wystarczający dla zweryfikowania postawionej wobec oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dozór taki uznał Sąd za celowy również w przypadku M. K. (2), która - jak wynika z wywiadu kuratora - prezentuje lekceważący stosunek do popełnionego czynu, nie uczy się i nie pracuje.

Na poczet orzeczonej wobec E. P. kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonej okres jej zatrzymania w dniach 14 maja 2013 r. i 15 maja 2015 r.

E. P. i M. K. (2) osiągnęły z popełnionego przestępstwa korzyść majątkową w postaci określonej kwoty pieniędzy, każda z nich po 50 złotych. Mając to na uwadze Sąd orzekł od każdej z nich przepadek korzyści w takiej właśnie kwocie, uznając, iż oskarżone powinny ponieść również finansową odpowiedzialność za popełnione przez siebie przestępstwo.

Sąd zwrócił również E. P. oraz firmie (...)pl (...)” zabezpieczone w toku postępowania umowy pożyczki, gdyż stały się one zbędne dla postępowania.

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1973 r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami). Oskarżone nie mają stałego dochodu, a ich sytuacja materialna jest niekorzystna. Mając to na uwadze Sąd uznał, że uiszczenie przez nie kosztów postępowania oraz opłaty będzie dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową i zwolnił oskarżone z ich ponoszenia.